EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

STAVITELÉ ARESTONU

SCI-FI THRILLER

JOSEF PECINOVSKÝ

STAVITELÉ ARESTONU

JOSEF PECINOVSKÝ

STAVITELÉ ARESTONU

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2017
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, 2017

ISBN 978-80-7557-469-5 (pdf)

Obsah

Prolog
Kapitola 1 Trosečníci
Kapitola 2 Demetrios
Kapitola 3 Quenthové
Kapitola 4 Návrat
Kapitola 5 Základna
Kapitola 6 Znovu Quenthové
Kapitola 7 Démon
Josef Pecinovský

Prolog

Očekával jsem smrt, letěl jsem si pro ni. Na lodi typu Cykloterris není jednoduché spáchat sebevraždu, zejména pro Nachové, mezi něž patřím. Zdálo by se, že během letu vesmírem není nic snazšího než otevřít vstupní dveře a vyskočit do prostoru. Jenže – lodě typu Cykloterris nejsou obklopeny vakuem, vytvářejí obstojnou atmosféru se solidním tlakem – a v ní dokáže dýchat kdokoli, nejen ten, kdo má červené kosti.

Ještě nejsem tak starý, aby mi příslušelo zemřít. Jistě, i pro nás, Nachové, je smrt jediným dostupným zakončením života, jako u všech živých bytostí, jen stavba našeho těla nedovoluje rychlý kolaps orgánů, a pokud k němu již dojde, nastává nová a nová regenerace. Existuje tak jen omezený počet způsobů, jak spáchat sebevraždu.

Vyskočit do kosmického vakua, a tak se během několika hodin udusit, se jeví jako nejdostupnější metoda, ale konstrukce lodě mi v tom vždy dokáže zabránit. A já se vůbec nevyznám v technice a nevím, jak zrušit ten vzduchový polštář obklopující loď na její pouti kosmem. Nepochybně to jde, ale i když jsem proseděl nad řídicím systémem dlouhé hodiny a prostudoval stovky stran návodů, nedospěl jsem k cíli.

Druhá metoda je drsná, ale spolehlivější a rychlejší. Jenže – uříznout hlavu si sám nedokážu, a na této lodi není nikdo, kdo by mi pomohl. Prosté vykrvácení není možné; tělo, kterým disponuji, je v tomto ohledu mimořádně odolné. Mohl bych si také rozbít hlavu pádem z velké výšky.

Vypočítal jsem si, že by to mělo být při normální gravitaci víc než 1500 metrů. Cykloterris, který mi přidělili, měl v průměru pouhých deset metrů. Je to vlastně jen vnitřní jádro, jakási pecka, která se běžně instaluje do všech lodí, které Základna prodává na všechny strany. Pokud říkám o své lodi, že je to Cykloterris, nemám tak úplnou pravdu, ale i toto jádro je schopné letu.

Třetí způsob sebevraždy je spolehlivý, mohu se utopit. K tomu je ale třeba, abych setrval pod vodou aspoň hodinu. Jak to ale zařídit, když vždycky podvědomě musím vyplavat nad hladinu a nadechnout se? Přišel jsem na to.

Mám zemřít asi za dva roky, tak dlouho bude trvat agonie. Tak dlouho bude defragmace rozežírat a ničit mé tělo, než vše dospěje k naprostému konci. Smrt utopením netrvá déle než několik hodin, a to je zatracený rozdíl.

Navedl jsem Cykloterris proti skalnatému pobřeží; tak, aby se v plné rychlosti roztříštil. Aspoň něco jsem dokázal změnit.

Ale asi nejsem dobrý programátor.

Přistál jsem v pustině, tak, jak bylo po vůli uchvatitelům. Tuto planetu jsem znal, tvrdí se o ní, že je kolébkou lidstva. Považuji to za nesmysl, i když někteří historici podávají jakési pochybné důkazy. Mezi ně patří údajně i základní časová jednotka, kterou používáme na Základně, tedy jeden den. Tato jednotka odpovídá přesně rotaci planety Země. Náhoda, tvrdím já.

Země… Připomínala mi páchnoucí stoku a její vláda byla bandou těch nejproradnějších křivopřísežníků. Toto místo je však památné, protože dalo vzniknout samotnému Demetriovi, který povznesl vládnoucí dynastii k výšinám

a byl stvořitelem moderní Základny. I já se počítám mezi jeho potomky.

Někdy tomuto světu také říkáme planeta čtyř tisíc bohů.

Omlouvám se vám, je to váš rodný svět. Nechtěl jsem vás ani planetu nijak urazit, ale nám Nachovým se tak jeví. Aha, vy nerozumíte té poznámce o bozích? Přibližně tolik bohů je v současnosti na planetě uctíváno a podle míry jejich moci jsou denně žádáni, aby byli svému lidu milostivi. Logicky z toho plyne, že až na jednoho jsou všichni tito bohové pouhou iluzí, jen se neví, který bůh je vlastně pravý. Když s tímto poznatkem přiletěli na Základnu první výzkumníci, všichni se tím dlouho bavili.

Ale nezlobte se, větší rozpolcenost si nedovedeme představit.

Jak už jsem řekl, tato planeta se mi vždy jevila jako výlupek všeho špatného, zejména poté, co jsem zde služebně prožil tolik let a musel jsem jednat s jejími proradnými představiteli.

Působil jsem jako vyslanec, jako obchodní zástupce, jako ctihodný cizinec. Teď se vracím jak vyvrhel. Dřív mě vítaly červené koberce, teď jen temná noc, hvězdy na černém nebi a chladné vody oceánu. Cykloterris mě vyvrhl ze svých útrob na mořskou hladinu, tak jak jsem si přál, jenže neklesl do hlubin. Loď jen chvíli zaváhala, a pak se opět majestátně vznesla a vrátila se ke svým tvůrcům. K mým soudcům.

Tato planeta má mizernou ochranu. Nikdo si nepovšiml cizího tělesa, které vniklo do její atmosféry, nebylo tu nic, co by zabezpečovalo planetu proti útokům z vesmíru. Jako kdyby si neuvědomovali, že v kosmu existuje mrzký národ Quenthů, prahnoucí po moci, národ, který ovládá

třetinu Galaxie a dennodenně ukusuje notný krajíc z kdysi nekonečné moci Základny.

Z vyslance jsem se stal vyhnancem. Možná, že vám povím i tento příběh, ale není to důležité.

Rozhodl jsem se dožít v tomto světě, ale vůbec nevím, co mě zde čeká. Ale jak už jsem řekl, zvolil jsem smrt.

Kapitola 1
Trosečníci

Ptáte se, kdo jsem? Rád bych vám to řekl, ale nevím, zda mi uvěříte. A pokud mi uvěříte, nevím, zda to pochopíte. Ne, nemyslím si, že jste slabomyslný. Ale já jsem, abych to tak řekl, neobvyklý.

Ano, jsem člověk. O tom nemůže být pochyb.

A že jsem se octl s vámi v tomto člunu? To je jen dílem náhody. Že jsem se octl na Zemi, to už ale náhoda není.

Pronásledují mě. Kruh kolem mne se stahuje. Vím, že mě brzy dostihnou.

Říkáte, že jste se plavil na velké zaoceánské lodi a že vás cosi smetlo z paluby. Cosi jako vítr.

Vyprávěl jste mi svůj příběh. I vy, jak se zdá, patříte mezi podobné nešťastníky. Vaše loď byla rovněž určena ke zkáze, a tušíte, že to byl běžný pojišťovací podvod. Možná mi jednou vysvětíte, co to je. Možná na to ještě bude čas. Ale teď zbyl jen tento člun, a my dva. Hledáte ostatní?

Zatím ještě žijeme, to je důležité.

Raději teď poslouchejte. Dostal jsem záchvat sdílnosti. Původně jsem si myslel, že si vše vezmu s sebou tam dolů. Hodlal jsem totiž utonout, je to jeden z mála spolehlivých způsobů, jak mohu vše skončit. Tím druhým je useknutí hlavy, ale to se bez asistence někoho jiného dělá dost špatně.

Ne, nežertuji. Vy myslíte, že toto je situace vhodná pro žerty? Vypadá to pěkně beznadějně! Moře všude kolem nás, do člunu teče, a nikde žádná loď. Nouzové zásoby někdo

ukradl, a slunce pálí o sto šest. Nemáme nic, jak dlouho můžeme přežít? Budu krutý. Když nic nepodnikneme, tak vám zbývají dva dny, mně možná týden. Pak nás slunce zahubí, pokud dřív tenhle kus dřeva nepůjde ke dnu. Vím, měl bych skočit přes palubu a nechat se unášet vlnami, dokud mi budou stačit síly, a pak klesnout ke dnu a utonout tak, jak jsem plánoval. Jenže mám tak silné podvědomí, které nepřipustí, abych přestal plavat, a já vydržím plavat pěkně dlouho. To vy jste mě vytáhl do člunu. Budiž, děkuji vám, i když jsem o to dvakrát nestál.

Tak teď vám nezbude než mě poslouchat. Povím vám to, co nikomu jinému.

Povím vám pravdu o *Arestonu*.

* * *

Nepředpokládám, že byste právě vy byl někdy klientem *Arestonu*.

Ovšemže ne, mám pravdu. Říkáte, že jste četl Terstegena? To nám věci trochu usnadní. Jste tak trochu v obraze, víte, o co jde. Terstegen napsal poutavou reportáž, čte se jako román. Popisuje krutosti, které se na *Arestonu* odehrávaly, ale nepíše zdaleka vše. Přesněji řečeno, on by rád vše napsal, ale nakonec ustoupil tlaku a popsal vše v rozumné míře.

Na Zemi neexistuje svoboda projevu, to jistě víte. K uším obyvatelstva se dostane jen to, co projde desítkou filtrů. Mnohé pálí představa, že by se svět měl dovědět, co se skutečně děje na *Arestonu*.

Ano, já to vím. Měl jsem tu čest *Areston* navštívit, měl jsem tu čest diskutovat s jeho posádkou, měl jsem tu čest s *Arestonem* cestovat. Z vůle vlastní i jiných.

Proto vám vidím na očích otázku, která vás trápí stejně jako mnohé další. Všichni by chtěli vědět, co je to vlastně *Areston*, kde se tu tak najednou vzal, a jak se to vůbec stalo.

Mohu vám dát odpověď, ale budu informace jen dávkovat. *Areston* je vězení. Velmi rafinovaný, sofistikovaný kriminál, z něhož není úniku. To je ale velmi zjednodušená představa.

Areston není jen vězení. A vůbec to není *Areston*, to je jen pojmenování pro ono těleso, které si pronajala Země a které mu dali muklové.

Existuje několik desítek typů lodí–poutníků. Model Cykloterris. Ani jeden z nich není *a priori* postaven jako vězeňský…

Proč jsem se odmlčel? Pocítil jsem naději, je tady někde v okolí. Naději pro vás, ne pro sebe. Vypadá to, že přežijete. Vy ano, já ne. Já nechci. Obávám se, že v nejbližší době nebudete ochoten nikomu vyprávět to, co se tady dovíte, ale já bych byl rád, abyste si to zapamatoval. Přesně, slovo od slova. Je na vás, jak s těmi informacemi naložíte. Že to nedokážete? Něco s tím uděláme, ale napřed si musíme udělat pohodlí.

Potřebuji vaši pomoc. Vidíte, že mám zlomenou ruku. Krvácím. Je to velmi nepohodlné. Sice tu není riziko, že by kosti srostly chybně, ale já chvílemi cítím bolest, a to je nepříjemné.

Nejste lékař, já také ne, ale dobře vím, jak takové zranění napravit. Chce to jen šikovný hmat, zatáhnout za paži tak, aby se kosti postavily proti sobě. Musíte to udělat vy, já to nedokážu.

Uchopte mě za zápěstí a táhněte k sobě, víc, silněji. Hrome, přece jste dospělý chlap, musíte něco vydržet!

Nedívejte se sem, jen poslouchejte mé pokyny. Pevně držte a táhněte.

Uf, tak ještě jednou. Nešetřete mě. Neptejte se tak hloupě, jistěže mě to bolí. Musím to vydržet a vy prostě táhněte. To je ono. Teď trochu do strany. Pootočit. Ne, na druhou stranu. A ještě víc, a teď pomalu povolte. Zdá se, že je to v pořádku.

Tady máte kus dřeva. Nebojte, je to jen odlomená tříska z té sedačky, co už nám není k ničemu. Udělejte mi dlahu. Stačí dvakrát ovázat. Jistě, žádné lano tu nemáme, je to jen kus mé kombinézy.

Mám ještě pochroumaný kotník, ale tam není třeba žádný zásah, ten výron se vstřebá sám. A právě tak rána na hlavě.

A teď vy. Já vím, že vám nic není, kromě toho, že máte žízeň, bolí vás hlava a je vám v noci zima. Až vyjde slunce, tak vám pomohu.

Dejte sem hlavu a chvíli vydržte, nebojte se, nechci vám ublížit. Seďte a nehýbejte se. Bude to možná trochu nepříjemné, ale jen nepříjemné. Ne, bolet to nebude.

Říkáte, že vás přešla bolest hlavy? Je vám tepleji. Ano, to souhlasí, to jsou jen vedlejší účinky. Správně, měl jste cítit mravenčení tady vzadu, v zátylku, a to mělo přejít až do spánků. Stalo se to? Dobře.

Teď si budete pamatovat vše, co řeknu, i kdybyste nechtěl. Jen si pak dejte pozor, komu to budete vyprávět.

Kapitola 2
Demetrios

Jsem potomkem Demetriovým, a tedy i Prométheovým. Vím, nic vám to neříká, ale tam u nás, na Základně, to něco znamená. Obvykle si takového člověka lidé váží, ale nesmí se nás sejít mnoho. Platí zásada, že z Demetriových potomků se vybírá vládce Základny, předseda Sboru androniků. Pro mne však můj původ byl již od narození zdrojem nebezpečí. Podobně jako u mého předka Demetria.

Tvrdí se, že Demetrios nikdy nežil. O tom se můžeme jen přít, přímé důkazy setřel čas. Tady je třeba se podívat do minulosti, do velmi dávné minulosti, kdy i Základna byla ještě mladá.

Pokud říkám Základna, míním tím vlastně *Bázi Capricornus*. Říká se jí různě, Bázka nebo i Kapka, taky už jsem slyšel říkat Velká koza, ale mně připadá nejdůstojnější výraz Základna. Zůstaneme u toho.

Když se Demetrios narodil, jmenoval se jinak. To jméno upadlo v zapomenutí, zůstala jen legenda. Vzhledem ke svému původu se měl stát po dosažení dospělosti vládcem Základny. Vše by se odvíjelo jinak, kdyby přežil Demetriův otec Leandros, ale nešťastná náhoda ukončila vládcův život. Prý otrávený šíp. Tvrdí se, že my Nachoví jsme nezranitelní, ale není to úplně pravda. Nikdo by ale neměl podlehnout následkům zranění kovovým hrotem šípu. Existují však jedy, které jsou i imunizovaným organismům Nachových smrtelné. Tvrdí se, že to byla vražda na objednávku, ale my

Nachoví přece nedokážeme vraždit. Neznáme násilí. Ale ukázalo se, že si umíme vraždu objednat. A na Základně existují i lidé, kteří jsou jiného původu. Historie dávno zapomněla, kdo ten šíp vystřelil, lze si jen domýšlet, komu tato vražda prospěla.

Ptáte se, proč jsme Nachoví. Říkáme si tak pro zvláštní zbarvení kostí. Na rozdíl od jiných lidských ras a druhů v celé Galaxii, které mají kostry bílé, my máme všechny kosti v těle, od stehenních až po třmínek a kovadlinku, rudé, nachové. Nikdo neví, jak se to stalo, ale je to dědičné, stejně jako odolnost vůči vnějším vlivům a relativní dlouhověkost.

Vraťme se k Základně. Vlády se, údajně dočasně, ujal Leandrův švagr; jeho jméno se zachovalo. Jméno Goga se od té doby používá jako ta nejhorší nadávka.

Traduje se, že v době, kdy stál Goga v čele Sboru androniků, zaznamenala Základna prudký technologický pokles, vzestup fanatických uctívačů vakua, tisíce lidí uvězněných bez soudu, nejkrutější rozsudky za sebemenší přestupek, a dokonce i vyhnanství do oblastí, ve kterých museli nevinní jen útrpně čekat, až přijde konec.

Ne, ne, trest smrti nepřipadal v úvahu. My jsme Nachoví, a máme jiný pohled na život. Fyzické násilí mezi sebou neuplatňujeme, to platí, až na výjimky, už celé věky. Já například nedovedu udeřit jiného člověka, mám k tomu podobný odpor jako třeba k sexu na veřejnosti. Přímé násilí nám není vrozeno. Ale jinak… Goga přesvědčil všechny, že ke krutosti nepotřebujeme fyzické násilí.

Prostor dostali udavači, prospěcháři, patolízalové a vůbec lidská spodina. Naše nezranitelnost a odolnost nechrání před charakterovými vadami. Nastala Gogova diktatura. Slovo „Země“ bylo vyškrtnuto ze slovníku, a o vesmíru se

smělo hovořit jen tajně. Nebylo to jednoduché, protože vesmír byl ze Základny dosažitelný všemi směry a Země se tradovala v desítkách pověstí a nesčetných análech. Sedm tisíc let trvající historii *Capricornu* nedokázal přepsat ani mocný Goga, obklopený tou nejhorší sebrankou.

Pokud ovšem nepřepsal minulost, hodlal přepsat budoucnost. V ní neměl mít místo malý Demetrios. Chlapec byl zcela zdravý, jen lehce neurotický. Vlivem nepřátelského prostředí se uzavřel do sebe a věnoval se četbě a historickým hrám. V nich ho vždy fascinovala Země. Snažil se pochopit složitý vztah mezi touto záhadnou planetou a světem, ve kterém žije.

Hocha prohlásili za nemocného: měl trpět stihomamem, schizofrenií, paranoiou, maniodepresivní psychózou a všemi dalšími myslitelnými neduhy, které jej degradovaly ve vztahu k výkonu panovnické funkce.

Bylo třeba jej „léčit". Tak rozhodl Goga, Demetriův vlastní strýc. A ostatní andronikové, jak už to často bývá, couvli od svých zásad.

Když přišli pochopové, aby malého Demetria odvedli na převýchovu, našli v ubikaci jen jeho uplakanou matku Gaiu. Tvrdila jim, že si Demetria přece odvedli už včera, a důkazem bylo, že Demetria nikdo nemohl najít.

Vzhledem k nedokonalému registračnímu systému nikoho nenapadla žádná souvislost mezi chybějící andělskou lodí a ztraceným pacientem. A pokud na to někdo přišel, neměl tušení, jaký byl cíl letu, a pokud to i věděl, nikdy to Gogovi neprozradil. Demetrios měl na Základně mnoho příznivců, které se na čas podařilo umlčet, ale nikdy ne úplně.

Ostatně ztracená loď se záhy vrátila. A tak i z hlediska evidence bylo vše v pořádku, nesouhlasil jen počet průletů Diafragmou. Ale to v době, kdy hrozil vpád Quenthů, nikoho nezajímalo.

Demetrios si do smrti pamatoval ty srdceryvné okamžiky, než se měl vydat na osudovou cestu. Matka mu dávala poslední rady a hoch nechápal, proč se má od ní odloučit, nechápal, proč by mu měl někdo usilovat o život, a tvrdil, že nikdy nechtěl být vládcem.

Od matky dostal drobný a velmi zvláštní dar.

„Toto semínko zasaď na místo, které ti bude nejmilejší," vtiskla mu do dlaně drobnou kuličku, místy poněkud nepravidelnou. „Vyklíčí a časem se rozroste. Nakonec ti bude oporou v těch krutých časech, které tě tam očekávají, a pokud budeš mít štěstí, snad se vrátíš i sem."

Hoch tehdy nevěděl, že s sebou ponese ještě jeden dar. Jako každý Nachový dostával krátce po dovršení jednoho roku zrnko poznání. To zahrnovalo základní informace o světě i vesmíru, kompletní slovní zásobu, základy společenských a přírodních věd. Když bylo potřeba, zrnko dokázalo v encyklopedicky uspořádaných informacích vyhledat ty, které byly v danou chvíli potřebné, a vypustit je jako trvalou vědomost do paměti člověka. Na Základně však i přesto existovali učitelé, kteří takto získané vědomosti dávali do vzájemných souvislostí a zabránili tomu, aby nastal v mysli člověka zmatek.

Demetrios si musel informace předávané zrnkem poznání uspořádat sám, a to bylo vždy riziko, umocněné tím, že se měl octnout v neznámém a nepříliš podnětném prostředí.

Zrnko poznání si neslo i jakousi neurčitou informaci, že všichni Nachoví pocházejí z jisté planety. Tuto informaci však mnozí zpochybňovali. Nebyli schopni zdůvodnit, jak se mohl rod Nachových vyvinout v Základně, která byla na první pohled umělým tělesem. S tím se nedokázala vypořádat ani četná náboženství, která zde v průběhu tisíciletí vznikla, ovšem vzpomínky na příchod Nachových byly už dávno odsunuty do říše bájí a zapomenuty.

Pak přišel člověk, kterého hoch poznal jako lékaře. Věděl dobře, že on i jeho matka Gaia patří ke zvláštní skupině lidí, kterou nepostihují nemoci. Nechápal, co tady ten muž vlastně chce. Matka ho však přemlouvala, aby si nechal píchnout drobnou injekci.

Brzy nato usnul a pak už nikdy matku neviděl.

Když se probudil, byl jinde.

Netušil, že je to jiná planeta, měl za to, že se octl na jiném místě Základny. A nemohl vědět, že to je právě ona planeta, která kdysi, před mnoha lety měla dát vzniknout rodu Nachových.

* * *

Spal jsem dlouho? Snad ne, na nebi ještě září hvězdy. Děkuji vám, že jste mě nechal spát, byl jsem velice unaven.

Hvězdy. Je to krásné, vidět hvězdy. I od nás ze Základny jsou někdy vidět hvězdy. Vyvolení se na ně dívají denně, my ostatní jen na zvláštní povolení. Žijeme v obřích kavitách, umělých dutinách s usměrněnou gravitací, v konstrukcích protkaných palubami, v nekonečně zmateném systému chodeb, šachet, tunelů a prosklených komunikací. Ne, ne, mýlíte se, Základna není planeta. Jako materiál v dávných